

לב שמח ייטב פנים

ספר

ייטב פנים

אמרות הן אמרות טהורות. פנים מאירות. זכרון לבי לדורות. הדרך להורות. מוכחה מוסר. בין כסה לעשור דבר בעתו. במועדים לשמחה. חמייס לששון. ושבחות השנה הנקונים בשמות. על דגלו בלוחות. הכינו גם חקרו הרב בעל המחבר ספר ייטב לב על התורה. [וסהיק רב טוב עה"ת וסי שיהא חבני לרק על די חלקי שריע.] שנו בקרטו. ישיס אור נו. להאר עינים. וישמיע לאזנים. טוב לגבר כי ישא עול מלכות שמים. תחזינה עינינו מהרה בשוכ ה' את שיבת ציון וירושלים:

חוסט

בסוללת בית מסחר הספרים של היה מריס מאיר יהודא קמינא נ"י בחוסט.

שנת תער"ב לסיק

נרמס בדפוס המשובח והמפואר של הנגיד מרה משה חיים וויינשטיין נ"י

HUSZT, 1912.

DRUCK VON MÓR WEINSTEIN.

אלקים יחננו יברכנו יאר פני אתנו סלה

יראה כל זכורך את פני י"א

ישא יי פניו אליך וגומר

נתרחקה. ועין אמר ויהי לפנות ערב הוא יוסב
 שנאמר מערב עד ערב וגו' ירחן כמים היינו מי
 התשובה בכי ובדמעות כדאמר בפני כמים לנך ואז
 נעשה משקר שדה דקדושה חיים המסורה ואלא יחזק
 לשוח בשדה לפנות ערב לפנות ערב ירחן כמים הכוונה
 שיא יחזק לשוח ולהתפלל בשדה בשביל לעשות ולתקן
 שדה דקדושה לפנות ערב של יוסבים היינו להשיב
 ה' למקומה ולבעבור זה לנו ה' להתענות חמשה
 עשרה ולהתפלל ה' תפלות לתקן הריא כנודע. [חיים
 קרי כי מופסי קולו של די שהוא יוד ועושים מנונו
 קרי ומה קרי הרי קרי] לכן נאמרה פרשה זו
 כענין ששבע על שקר דבנה חזק הספיר המכונה
 שקר מכח לירוף שין אל קיר כמשל וכוונה ואתחנן
 גער חית קנה דא דבורא דנען קנה בימא רבה
 כה היינו מה שמוסף אוח ואין שבחך ה' ועושה
 ממנו ק [עייש כרמין] חמין קביה לתברא להאי
 קנה וישתאר הנה דכתי הנה הוי אלקים בחזק
 יבא וכתיב הנה שכרו אחו ראשון לעיון הנה הנס
 עייש ואם נבבע לשקר גורם לעשות מהי קרי
 מנילא נעשה מן הנה קנה חיש אשר יעשה היאדם
 למעט ביהנה והנן. וזה שתרנוס למעול מעל בהוי
 חיש והשיב את קרי גולה ושילס אחו כראשו
 וחמישיתו יוסף כמו שפירשתי לעיל היינו לחסר ה'
 ח' ומנילא נעשה משדה שקר חיש לשקרא שקר כו' :
והנה כתיב כה תאמר לבית יעקב ואחזיל אלו
 הנשים לכן הגוי להזכיר את הנשים ולבקש
 מאתם ולהזהירם לכל ילכו כראשיהם כאשר עד עתה
 כי כפי השננה הוא פרלות גדול או לעינים כו'
 ולאזנים כו' יש מהן שהולכים בפאה נכרית שנס
 זה אסור כמי כפי באר שבע באורך ויש מהן
 שהולכים בפאה שלהם ועין עבירה גוררת כו' לסרוק
 בשבת לתקן שערותיהם אוי שכך עלתה בימינו
 וכבר אמרתי שזה שאי תורה חדשים מקרוב באו
 לא שערס אבותיכם בהליכות כאלו עוד יתכן לשון
 שער בשין שמאלית והכוונה שלא הלכו אבותיכם
 כשערות כמו עתה ושמה יאמרו שהולכים רק משום
 חייא למנוח הן בעיני בעליהם למען להוליד בנים
 פיו אמר לור ילדך תשי לשון שכחה שאתה שוכח
 שזור הוא אמך שילדך מבלי הוליד כזה ותשכח אל
 מחוללך כפרשי מולאך מרחם בלא המלבושי כאלו
 ושמה יאמרו מה בכך הלא אגחנו נשים לניעות
 וכשרות ולבס שלם עס ה' מדקדקים בענין דברים
 הנוגעים אלינו ביתר שאת ויחר עו עזיא בדרך
 לחות וירא ה' וינאן [לא בשביל עלמס בלבד כח]

מכעס בניו ובנותיו שילידו ויאמר אסתירה פני
 מהם כליו מהם עלמס אסתירה פני ולא אשגיח
 עיני שהולכים קך כי עוד נאמנו את אל רוחם אבל
 ארחה מה אחריתם מה יהי אחרית שלהם ואל
 הבנים ובנות שילידו כי דור תפסכות המה שהמה
 בעלמס יהי דור תפסכות שיתפסכו לרע נס בלבבם
 ויהי חוכם כדרס כי הלכ מתפעל מהמעשים
 כמבואר בסי החינוך פי בא כי האדם נפעל כפי
 פעלותיו ולכו וכל מהשבותו תמיד אחר מעשיו
 שעוסק בהן אם טוב ואם רע ואפי' אם יהי אדם
 לדיק גמור ולבבו ישר ותמים חפן בחורה ומלות
 אם יעסוק בדברים של דופי ישוב לזמן מן האומים
 מלדקת לבו להיות רשע גמור עייש ומנילא יולידו
 בנים לא חמון כס שלא יהי חמונה כס בלבבם
 עיכ שמעו אלי ותחו לפשיכס שלא לילך מהיום
 והלאה במלבושים כאלה כראשיכס חיש או אשה
 וגו' והתודו והשיב את אשמו כראשו קאי על איש
 וכיכ אשה שאשמו במלבושי ראשם ואם ישמעו בקולי
 יסלח ה' על העבר ויהי עמכם להוליד בנים כשרים
 דור ישרים יבורך. ונחזור לעניינו שבנותיו
 מסרירים היא משם מיה וזה סוד הנאמר אם יהי
 נדח בקלה השמים קלה של השמים המכונה חית
 הוא היא אחרונה משם יקבץ משים רית ימעשה
 שם ימקס כי בעת תשובה לריך שיטה מעשיו
 לטובה ובמו לטובה אחמול רשע ורחוק והיום לדיק
 וקרוב כי גלות מכפרת עון חיים מלות סוכה כנאמרנו
 ובזכות אחי כו' ומשם יקחך יקדשך כי קיחה לשון
 קידושין כנודע שנאמר וארשתוך לי לעולם :
כט בחדש השביעי בעשור לחדש מענו את
 נפשותיכם וגו' כי ביום הזה יכפר
 עליכם לעבר אחכס מכל הטאתיכם לפני ה' תטהרו
 ויש לדקדק כי בו ה' לו לומר דהרי קאי על בעשור
 לחדש וליל ביום הזה ותו אומרו לטהר אחכס מכל
 וגו' שפת יתר דהי די לומר יכפר על כל הטאתיכם
 ותו לפני ה' תטהרו למס לי והריל עייש דאי בשבת
 סויס שואל ריא אמר טוב יוס אחד לפני מיתחך
 שאלו תלמידיו וכי אדם יודע אימתי ימות חיל וכיש
 ישוב היום שמה ימות למחר וכמלא כל ימיו בתשובה
 והדבר ברור אשר יאמר כי הוא זה משנת חסידים
 ולאו מדינא אלינא דכיש דהרי חייב מאן דאמר
 בסוכה פי הישן דף כיג ובכמה דוכתא דלא חיישין
 שמה ימות דלא שכיח ומיאו בתוס' ריפ קמא דיומא
 וביכמות פרק ד' אחין מבואר דהיינו לזמן מיעוט
 אבל לזמן מרובה חיישין ובהראש פיק נדרים
 מבואר

ליוסף ויוסף לישראל ואלמלא זה יכלו מלאכי לשלוח
 בן לפלמן וזה עלמו ג"כ הטעם שהודיע ה' דרך
 הקן לאברהם והוא שאל שיקחו ברכוש מפני שדין
 ב"י להם א"כ המלרים משופעדים אלליהם וזכה זה
 עלמו ילאו ח"ש המגיד ברוך שומרי הבטחתו לישראל
 דייקא שהבטיח שיהי ישראל ב"ה שהקב"ה מיטב את
 הקן מתחילה לעשות כמ"ש לאברהם ידוע מדע כי
 גר יהיה זרעך דייקא בארץ לא להם לאנשי הארץ
 חלה של ישראל ועבדום וענו אותם ואחרי כן ילאו
 הם עלמם ברכוש גדול שמוזה מוכח על שהם זרעך
 ונקראים ישראל והם מושלים על מלרים לכן ילאו
 וכמבואר:

נמצא

יש לנו שלשה עדים נאמרים על שאותן
 שילאו ב"י היו ולא מזרע מלרים (ה) מן
 הרכוש כאמור ואפשר זה שרמזו במדרש הים ראה
 ויגוס מה ראה ראה ישראל בלמים ורכוש מלרים
 בדים (ב) ממה דכתיב ועברתי באר"מ ופסחתי
 פליכס דייקא כי אי חז"ל ועברתי אני ולא מלאך
 ואני המבחין בין זרע ישראל לזרע מלרים ואלו ה'י
 מזרע מלרים לא ה'י ילול ומלט וא' היו ופרסמו
 הכתוב והוא בן איש מלרי וכמפורש בזהר שמות
 דף ד' על הפסוק דכתיב ויעש את הכיור במראות
 הלבבות מפני מה זכו נשין להאי בנין דאשתמרו
 גרמיסון בגלותא דמלרים וכתיב שבטי י"ה עדות
 לישראל ואי תימא והא כתיב והוא בן איש מלרי
 ועם אמו שלומית וגו' חד הוא ופרסמו הכי עכ"ל
 (ג) עדות ה'י לאמנה מה שהקיל שם י"ה עליהם
 ה'י מלד זה יוד מלד זה ומבואר באוה"ח שלכך
 ה'י ברש"י יוד בסוף כי ה'י הוא סוף של הוי' יוד
 הוא סוף של אר"י עיי"ש וז"ש הניבא יחזקאל ואעבור
 עליך ואראך מתבוססת בדמייך יש לפרש ע"ד נחות
 לשון דמים ומפות ואומר לך בדמייך הוא רכוש
 מלרים חיי וגו' רבבה גלמח השדה נתתיך כלוי אס
 שחתה רבבה חתה דומה לגמח השדה שאין מתערב
 מין בשאימ כמו שא' בפרק אלו עריפות דף סמך
 נשאו דשאי קיו בעלמן כו' וכל אי ילא למינו כ"כ
 לא נתערבו בני ישראל ולא בנות ישראל עם שאינו
 מינו ותרבו ותגדלו לקרא גוי גדול שנאמר ומי גוי
 גדול וגו' והמופת לזה ותבואו בעדי עדים הוא עדי
 של מלרים כי הלל שדים נכונו וגו' ואת בעלמותך
 ערוס וערי' ומהיכן לקחת עדי ושמות משל מלרים
 והלא גול הוא איז מפני שזרע ישראל חתה והכל
 שלך כאמור. רא"י שני' ואעבור עליך כדכתיב
 ועברתי באר"מ ואראך בעת והנה עתך עת דודים

היינו עת הגאולה בליל פסח שפסחתי עליכם זה ג"כ
 מוכח שחתה זרע ישראל דייקא כי אני המבחין.
 רא"י שליטת ואפרוש כנפי עליך כנפי היינו ה'י
 סוף שמות הוי' אד' שהטלתי עליך כדכתיב המנוכי
 וזוה ואכסה ערותך בזוך מה שבחו האומות ואמרו
 אס בגופן כו' גאו' ה' ותהי' לו כלומר שמאמר ה'י
 המעיד שתי' לו הוא ישראל שעליהן נאמ' ואבדיל
 אתכם מן העמים להיות לי ח"ש חכמים בשביל
 גשים לדקיות ששמרו עלמם מאנשי מלרים נגאלו
 וכו' לביזת מלרים שנאמר אס תשכבון וגו' לכך כנפי
 "יונה" הוא שם י"ה שמלד שמותן המעיד עליהם
 לכך נחפה בכסף של מלרים מלח מה שקנה עבד
 קנה רבו ומטעם שזכר עבודה כאמור ח"ש ויוליאס
 בכסף וזהב דייקא זה מוכח שאין בשבטיו כושל
 שלא נכשלו בזולתן והבן:

ר"י תורה ושאלה אשה משכנתה וגו' כלי כסף
 וכלי זהב ושמות תלה השאלה. באשה כי
 בזכותה זכו לזה והוא מ"ש ושמתם על בניכם ועל
 בנותיכם דייקא שאינם מוולתכם ואפשר לפרש בזה
 הילקוט ועשו להם לילית על כנפי בגדיהם לדורותם
 לדור תם מגזל תם מג"ע תם מש"ד והוא פלאי מה
 עיין זה למנות לילית עיין מג"א ס"י ק"י ולמ"ש יח'י
 דקאמר על כנפי בגדיהם והלא משל מלרים היו
 ששאלו ולא החזירו עו"א תם מגזל כי שלהם הוא
 מלח מה שקנה עבד כו' כי תם מג"ע ערות מלרי'
 תם מש"ד שכדין הורגן הורגיהון לומר שאפי' בגופי
 שלטו ישראל כדין כ"ש בממונם והנה יש להבין שלא
 אמר והלבשתם את בניכם וגו' כ"א ושמתם וגו'
 שמעתי שהרב ר' יעקב ז"ל אבדק"ק הומנא פירש
 מפני שאקור ללבוש כלבושיהם כדכתיב ובחקותיהם
 לא תלכו לכן אמר על השמלות ושמתם שישימו
 אותם שימה מחדש על בניכם ועל בנותיכם הראוי
 להם מלבושי דת יהודית השמות מכל עם עכ"ד
 וממנו נקח לרא"י שלא ילכו במלבושי זרים ולא
 ידמו להם כ"א יהיו מלויינים בלבושיהם כדת של
 תורה וכל יראה החולה שום שפירה ואף דמות פאות
 נכרית בכלל חזרה וכ"כ לריכה אשה להזהר לכל
 יראה החולה מעור בשרה כ"א מכוסה בשמלותה
 וכבר אמרה תורה משארותם הוא ילה"ר שאור
 המחמין לאחרים לרורות בשמלותם על שכמם כמו
 שאמר הניבא ישעי' ג' צרנגלים תכעסנה עיי"ש
 ברש"י ורמז לדבר זאת תורת המסורה לא תוליא
 מן הבית מן הכשר חולה וגו' כי מגרעות יתן לבית
 סביב חולה הן ארזלים לעקו חולה כי נודע בית
 לשון

אחת מקבלות בתנאי ו"ש נפש כי תחטא וגו' ועשה מאחת ר"ל הנפש שהוא מאומה הישראלי הנקרא אחת ועשה א"ע מהנה מארה הנקראי הנה לשון רבים והכוונה בזה שהולכין ולובשין כמוהם וצפרט הגש"י ההולכי כמוהם ממש על הגוף ועל הראש באין מכיר ואם כי לא כמוהו לגמרי שהם הולכי בכל השער שלהם ממש לא כן צוות ישראל שהולכים רק במקל שער שלהם סמוך למלח למען יצמד השאטיל יפה ז"ש מהנה ממקל מהנה ואי צמי הנה אבות מהנה תולדות לרמוז שארה הנה הולכי צעור שלהם שהוא אבות העומאה וצוות ישראל מהנה שהולכות צעור דמות אבות העומאה זה יכונה תולדות ויותר מזה הגש"י עושי חדשות שהולכי בגלוי הראש צדבר הדומה לטער ובפאה נכרית רק על קנה הראש סמוך למלח יש להם כובע הנקרא קאפליטש והוא קטן מהכיל הראש רק קניו והלופיהם צבעלם הולכים מלובש צשאהל גדול לאחריהם שני קלותיו לפניו ושני קלותיו לאחוריו והוא ארוך יותר מאמה ומלצד שחייב צליית שהוא דרך מלבוש ממש אלא שלוח יש תקנה לעשות כקף אי סגול אף גם זאת הוא דרך מלבוש הגש"י השאהל בלאחריהם והוא שדקדקה התורה בלשונה הזהב ואי לא יהי כליי גבר ע"ל אש"ה הוא הקאפאליטש שהוא כלי גבר ועומד על ראש האשה לא דרך מלבוש להראש כ"א על אפס קליו ולא ילביש גבר שמלת אשה היא השאהל שלובשו ממש והוא שמלת אשה והגן וכבר דברתי בכמו זה כ"פ וגם עתה אי מצקש ומזהיר לכל יוסיפו ללכת במלבושי כאלו ומה שצבר הוא רחום יכפר וכו' ואסייה בדבר שוב זש"ה מה לאו על ההריי רגלי מצבר משמיע שלום שיתאחד יחד כאיש אחד אומר לעיון מלך חלקך לשון יחוד ראשון לעיון הנה הכס כי בזמן הגלות שהי דמין במלבושיהן לארה הי נקראי הנה אבל לעתיד שיהי עם לעלמן יהא נעשה הצירוף מהנה הנה לשון שמחה [כדאי צמד' מדכתיב הנה הוא יולא לקראתך וראך ושמה בלבן] אומר לעיון המלויים מלך חלקך קראש בלשון יחוד ראשון לעיון ר"ל למה שמלויים לעלמן הנה הכס שהם שפחים ולירושלים מצבר אתן אמן:

פסחים ד' כ"א סוגי חוקי ור"א

ה הרמב"ם פסק כ"א דלית איסור הכאה משמע ואין בנידין צוויט וגי'א

מותר בהנאה ללא כדמסיק צמי ויל דהא המפו' הקשו להרמב"ם דפסק בג"ה ש"י חייב די מטעם אהשצ"י א"כ אפי' אין בנידין צוויט אפי"ה הוא בכלל לית נבילה וממילא ימא כשהותרה כו' ואמאי קאי הגמי אלא למ"ד אין בנידין צוויט מאי א"ל הא אפי' אין בנידין צוויט נמי א"ש דהוא בכלל הלאו וממילא היא בכלל הסותר:

ר"ג דלק"מ עפני"ש הפ"י דמדכתי תתננה ואכלה ילפינן דהוי דבר ראוי לאכילה ואי אין צוויט לאו בר אכילה הוא עיי"ש א"כ א"ש דהוי דהוי בכלל לית נבילה מטעם אהשצ"י זהו לגבי ישראל דהתורה חייבי משום גיד ממילא קרי נמי אכילה לעין נבילה משא"כ לגר תושב דרשאי לאכול נבילה וגיד ממילא אללו אי אי אין בנידין צוויט ל"ה הגיד אכילה כלל דבי ליתא לסי אהשצ"י א"כ מדאי תורה ואכלה מכלל דלא קאי על הגיד דאלל הגר אין זה קרוי אכילה ואדרבא מוכח להיפך דדוקא דבר אכילה תתנו לגר אבל מה שאינו אכילה אללו דהיינו הגיד לא תתן לו והיינו ע"כ משום דאסור בהנאה וזה דדייק רש"י כשהותרה נבילה דכתי תתנו ואכלה וא"ש והא דלא יליף מטריפה דכתי צ"י לכלב תשלוכין היינו משום דכתי ובשר וגיד לאו בכלל בשר עיי' גליח אלא דכתי יל דמוכה שפיר דהגיד נמי בכלל הסותר בהקד"י מ"ש רש"י לעיל כדרך שפרט לך בנבילה דכתי או מכור לנכרי ושכר רישא דקרא לגר תתנו וכבר עמדו ע"ז הפ"י והל"ה ונדחקו ולי נראה פשוט דאף דכי הרמב"ם ז"ל מכר או נתן איסור הכאה אסור והמש"ל פ"ה מיוה"ט כי מכר או נתן א"ה לוקה הרי דהשוו נתינה למכירה דהוי הכאה (אלא דלהר"מ אין לוקין על הכאה) היינו למאי דק"ל דאסור ליתן לנכרי מתנת חנם כר"י דכתי לא תתנם וע"כ נתן לו משום החזקת טובה הרי זה כמכירה ממש וכמ"ש תוס' שמעתין ד"ה ורי שמעון כו' אבל לר"מ דוקא לגר בנתינה היינו למלוא בלא החזקת שום טובה א"כ הוי שלכד"ה א"כ לא מלינו למילף היתר הכאה מתתנו לגר דכל הנאות אסור אך נתינה בלא החזקת טובה לשם מלוי מותר אבל מכירה דהיא הכאה גמורה אסור ע"כ פ"י רש"י להוכיח דמותר בהנאה מאו מכור לנכרי ו"צ ולפי"ן דעיקר היתר הכאה מוכח מאו מכור לנכרי וצוה לא כתי ואכלה ממילא או גם הגיד בכלל מכירה הרי דמותר בהנא (והא דכתיב ואכלה אלל תתנו לגר ע"כ היינו להורות דגר תושב רשאי לאכול נבילות כדאי בירושלמי אבל

תואר פניו ללכת קלוזי פחת ראשו וכדומה לזה אמר וגם בגלוי שירא מצית ומצחון כולע וניכר שסוף חיש יהודי מוכתר בנימוסי יהודי וז"ש לא יראה לך מצחון חמון ולא יראה לך מצחון שאור שצפיסה המחמין בכל גבולך וגם שצעת ימים היינו ימי שנותינו בהם שצפיס שנה שאור לא ימלא צבתיכם צפימיות לצבכם:

ג יתכוין לומר לא יראה לך דייקא חמון ולא

יראה לך שאור וגו' ס"ד לומר שלביתו זו אשתו יראה חמון ושאור שלהם וצחמת גם ע"ז עובר צבי ע"ד שפירש הרב הקדוש זלה"ה מרומנאב אלן עוברין פירש"י צבל יראה כותח הצבלי וכי ר"ח חומר חף תכשיטי הכשים המלבושים והכובעות הגבוהות ופאה נכרית וזה שהולרכה תורה שאור לא ימלא צבתיכם וכמו שדרשו וכפר בעדו ובעד ביתו זו אשתו ה"ל כך הוא:

דרך אברך על המוגמר. מאמר זכר לציאת מצרים. ללא ינוס ולא ישן ישראל שומר. הוא יתן אומר. מבשר לבא רב צמאמר ספירת העומר:

א כי תבואו אל הארץ וגו' וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכסן במדרש זשי"ה מ"ה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש וגו' יתבאר כי הנה ידוע עיקר התקרבות אשה לבעלה יחוד קצה"ו הוא בא"י כמפורש בזהר ר"ס צהר וזרע"מ שם ע"י"ש ומצואר בסידור מהר"פ בקצרה סוד ספירת העומר יכוין לתקן צנן השכינה הרמזה צחיבת עמר ש"י למורח ש"י פולמות לנדיק והיא ק"ר שהסיב פניו חזקי אליי גימי י"ד פעמים אל עכ"ל מהר"י ז"ל וז"ש כי תבואו אל הארץ וגו' הנה העת והעונה לקרב אשה לבעלה לייחד הדודים וקצרתם את קצירה ע"ד מחלדי חקלא מהחוחים והקוליס הסובבים השושנה ולה קצירה אותיות הק"ר וכתובו לדי"ק הוא עץ החיים אשר בתוך הגן והגן והבאתם את עמר שהוא ראשית קצירכם כדכתיב ראשית חכמה יראה ה' אל הכסן לכוונת צחוד דרגא דכסן והניף את העמר לפני ה' שיהי היחוד זרינ בקומה שלימה פח"פ:

עוד יתכן צוה בהקדם מה שפירשתי הנאמר שם צבי אמר ויחורו מקדשי צבי ולא יחללו את שים קדשי אשר הם מקדישים לי אני הוי ופרש"י טרם המקרא ע"י"ש וטרמדין כתב וע"ד האמת ולא יחללו את השם המקודש לי כי שמי במקדש ה' וכבר רמזתי צוה בפרשת תרומה יראה כי השכינה נקראה שם רפיח וצין עולה שם כוודע וז"ש ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדישים לי כסוד יעש דוד שים וכמצואר בזהר פ' בחוקתי ועשיתם אתם מאן דעביד פקודא דאורייתא כביכול כאלו

עביד ליי לעילא הואיל ומתערי לאתחברא דא בדה לאשתכחא שמה קדישא כדקא יאות ע"י"ש עוד יש להוסיף ע"ז עפ"י מ"ש הזוהר תרומה דף קכ"ז ויקחו לי תרומה ר"י פתח מה רב עובד וגו' עלמא עילאה חיקרי מי עלמא תתאה חיקרי מה ותינון ח"ת מה אלא משה בגין דכל דרגין עלאין באשלמותהו הכא חינון ותו אמאי חיקרי מה אלא חע"י כו' דאתגלי יתיר מכולא קיימא לשאלה מה חמית מה ידעת כו' הרי שהוא נקראת מה כמו בחי"ת הוי העולה מה צמילוי אלפי"ן וז"ש ולא יחללו את שים קדשי אשר הם אותיות מ"ה מקדישים לי אני הוי ולכן אשר הם מקדישים ר"ת משה לרמוז כי סופא דכל דרגין אשלמותא דכולהו שכל ח' כולל מעשר עולה משה וכוונת הכתוב שלא יחללו את שם קדשי צחי מלכות אשר הם מקדישים לי לקרא מ"ה בחי"ת אני הוי והבן וכבר פ"י רבינו הק' צעט"ל בזהר וחי דף ר"ך ע"ב כל הנקרא צשמי היינו דכתיב פרי עץ הדר הנקראת צשמי מה ע"י"ש וז"ש והניף את העומר לפני הוי לייחד הדודים לקרא צשמי והבן וע"כ ממחרת "השצת ר"ת מ"ה ייפנו הכסן:

ו ז"ש המדרש הה"ד מ"ה יתרון לאדם ככ"ל עמלו ע"ד צת ה' לאצרהס וכל שמה שיעמול שיהי תחת השמש לקרוא צשמו מ"ה וגמר את דבריו והקב"ה משיב רוחות ומעלה פגנים ומגדל למחים וכבר ידוע שכל הפעולות ע"י מדת מלכות ואין יותרין לו אלא שכר עמר שנאמר והבאתם את עמר וגו' והכוונה לעלותה ולהניפה לפני ה' והבן: